

HĽADAČ ŠŤASTIA

MOTÝČ

ZDENKA WENZLOVÁ ŠVÁBEKOVÁ
JULIEN DAN

HĽADAČ
ŠŤASTIA

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Copyright © 2021 Zdenka Wenzlová Švábeková a Julien Dan

Zodpovedá redaktorka Anetta Letková

Dizajn © Motýľ design 2021

Obálka Zuzana Ondrovičová

Foto na obálke © Wstockstudio

Vydalo Vydavateľstvo Motýľ

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2021

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-251-7

HĽADAČ ŠŤASTIA

ZDENKA WENZLOVÁ ŠVÁBEKOVÁ
JULIEN DAN

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

*Venujem ti knihu, v ktorej si muž hľadá šťastie,
paradoxne zistí, že mu roky v srdci rastie.*

Život nám uniká pomedzi prsty. Nikto z nás nevie, ako dlho tu ešte bude, a nezmyselne mrháme drahocenným časom, ktorý nám bol daný. Namiesto toho, aby sme si prejavovali lásku, šírimo okolo seba nenávisť a závisť. Namiesto toho, aby sme stáli pri sebe, aj keď sa nám nedarí, nevidíme lásku v očiach toho druhého a hľadáme zabudnutie v nezmyselnosti. Nakoniec nám zostanú iba oči pre plač, pretože ten, kto nás ľúbil, tu už nie je.

Každý deň je zvláštny a stále niečím iný.
Dnes si vzájomne odpúšťame svoje viny
a delíme medzi sebou svetské dary,
len zvoliť ten správny nie vždy sa nám darí.
Potom, keď život uniká medzi prsty,
prosíme srdce, nech bôľ ten nedopustí,
pričom ráno svoj príbeh skladáme znova s nádejou,
že pre nás vzíde doba nová,
tá, v ktorej láskou naberieme správny dych,
zbaviac sa všetkého zlého aj svojich pých.

13. decembra

Dvere na malej útulnej krčmičke sa otvorili a v sprievode mrazivého vetra a husto padajúceho snehu vstúpil dovnútra muž. Mohol mať okolo štyridsať rokov, hoci jeho výzor tomu nenapovedal. Neupravené strapaté vlasy a prešedivená brada mu pridávali na veku dobrých desať rokov. Vo dverách si podupaním oklepal sneh zo zateplených kožených čižiem, ľavou rukou si siahol do vlasov, mokrú ruku utrel do kabáta a podišiel k pultu.

„Dobry večer, Ivan,“ usmial sa na prichádzajúceho krčmár. „Ako vždy?“

„Hej, dvakrát. Ako vždy.“ Ivan sa oprel o pult a sledoval šikovné ruky muža za pultom.

„Nalejem ti doň rum?“ podpichol ho krčmár, plniac rýchlovarnú kanvicu vodou.

„Jasné, dvojité,“ zasmial sa.

Žiadny rum sa nekonal. Krčmár naučenými pohybmi vzal z police dva rovnaké porcelánové hrnčeky, nasypal do nich akési sušené bylinky, zalial ich horúcou vodou a posunul oba čaje k Ivanovi. Ten ich vzal z pultu a pozrel sa dozadu. Potom sa zadíval na hodiny zavesené nad krčmárovou hlavou a vzápätí hodil bezradný pohľad na neho.

„Počkaj,“ upokojoval ho krčmár a vykročil k stolu nachádzajúcemu sa vo vzdialenom kúte miestnosti, za ktorým som zhodou okolností sedel ja.

„Prepáčte, pane,“ prihovoriť sa mi. „Tento stôl je každý deň od piatej do pol šiestej večer rezervovaný,“ povedal a ukázal hlavou na nešťastne stojaceho muža pri pulte.

„Prosím?!“ nerozumel som mu. „Máte tu desať stolov, z ktorých sú obsadené len tri. Nie je jedno, ku ktorému si sadne?“

„Nie, nie je!“ Dôraz v jeho hlase mi dával najavo, že sa o tom nehodlá so mnou baviť a nemám veľmi na výber.

S veľkou nevôľou som sa postavil, vzal zo stola svoje veci a prešiel som k voľnému uprostred miestnosti. Zo zvedavosti som sa usadil tak, aby som videl na miesto, kde som sedel predtým.

Zarastený a strapatý muž pomalým krokom prešiel po celej krčme až do jej kúta, oba čaje položil na dosku stola pokrytú lacným igelitovým obrusom, vyzliekol si hrubý ošúchaný kabát a prehodil ho cez operadlo stoličky. Sadol si, jeden hrnček s pariaticim sa čajom posunul k stoličke oproti sebe a druhý chytil do oboch rúk.

V nemom úžase som pozoroval tento zvláštny rituál. Obyčajná krčma, akých býva v mestách, mestečkách či na dedinách mnoho, sa odrazu zmenila na niečo zmyselne orientálne. Z oboch hrnčekov sa vznášala opojná vôňa mäty, ktorá prevoňala celú miestnosť. Kým čaj v hrnčeku postavenom oproti mužovi vydychoval obláčiky mentolového oparu, čakajúc zrejme na niekoho, komu bol určený, muž striedavo svojím dychom chladil nápoj v hrnčeku, vzápätí opatrne prikladal šálku s horúcim obsahom k ústam a krátkymi dúškami si z neho upíjal. Z jeho tváre vyžaroval akýsi nadpozemský pokoj a obrovská neha. Dokonca sa mi v jednej chvíli zazdalo, že sa mu v očiach zaleskli slzy. Bol som si

istý, že mužova myseľ sa po celý ten čas, čo som ho sledoval, túlala kdesi v tajomne, niekde, kde ho nikto nerušil.

Presne o pol šiestej sa postavil, obliekol si kabát a nežne pohladil nedotknutý hrnček. Spokojne sa vrátil k pultu, z vrecka vybral niekoľko mincí a položil ich na dosku, naznačiac, aby si z nich krčmár napočítal za čaj.

Ten krútiac hlavou a s hundraním, či si to nevie napočítať sám, len kývol rukou.

„Nechaj tak. Na účet podniku. Zajtra mi narúbeš drevo a nanosíš ho k peci. Na tri dni. Zaplatím ti.“

„Jasné. Ráno ťa tu budem čakať. O siedmej. Dobre? Nemôžem predsa nechať tvojich smädných štamgastov mrznúť,“ vďačne súhlasil Ivan.

„Nemusíš o siedmej. Stačí, keď sa ukážeš pred ôsmou. Nebudem predsa kvôli tebe vstávať v tejto zime tak zavčasu,“ vyriešil časový hlavolam krčmár.

„Ako povieš, priateľ môj,“ odvetil Ivan, vytiahol z vrecka kabáta čiapku a nasadil si ju na hlavu.

Zdvihol ruku na pozdrav a odišiel v ústrety tme, ktorá vládla vonku.

„Kto to bol?“ nedalo mi neopýtať sa krčmára na zvláštneho muža, keď sa pristavil pri mne s otázkou, či si ešte niečo dám.

„Ivan,“ znela strohá odpoveď z jeho úst.

„Ivan... a ďalej?“

„Čo ďalej?“ nechápal alebo nechcel chápať.

„Napríklad aký Ivan alebo prečo...“

„Informácie o svojich zákazníkoch nepodávam. Ste policajt?“ prerušil ma.

„Nie som policajt. Prečo dve šálky a len jeden človek?“ nedal som sa a dokončil začatú otázku.

„Nikdy ste si nekúpili dve pивá?“

„Nie. Nikdy som si nekúpil ani jedno pivo.“

„Tak dve koly?“

„Dohodnime sa, že dve minerálky.“

„Vždy ste vo všetkom taký detailista? Ako chcete. Nikdy ste si teda nekúpili dve minerálky?“

„Kúpil, ale nie odrazu. A obe som ich aj vypil.“

„Potom mu asi ten druhý čaj nechutil,“ odbil ma a pobral sa za výčap.

Pochopil som, že na ďalšiu konverzáciu nemá náladu. Vzdal som to. Vzal som si z vešiaka vetrovku, zaplatil a vyšiel z krčmy.

Vonku sa medzitým rozpútala snehová metelica, akú som v hlavnom meste nikdy nezažil. Vo vzduchu sa v zúrivých poryvoch prehánali mokré a ťažké vločky snehu, zachytávajúce sa do mojich vlasov a v záhyboch vetrovky. Natiahol som si na hlavu kapucňu a zrýchleným krokom som vykročil do centra mesta. Hotel, v ktorom som bol ubytovaný, sa nachádzal dobrých desať minút chôdze rýchlym tempom. Ostrý vietor mi snehom bičoval tvár a ja som si v duchu nadával, prečo som sa trepal do tejto okrajovej časti.

Nečudujte sa mi. Som už raz taký. Starý, uhundraný, pomaly šesťdesiatročný chlap. Moji rodičia mi dali meno Adam. Neskôr, keď som už ako-tak chápal, sa snažili logicky mi zdôvodniť svoj výber. Vraj všetko sa začína od Adama, a keďže som bol ich prvorodené dieťa, ako inak by som sa mal

volať? Logické by to bolo, keby som mal nejakých súrodencov a nebol by som jedináčik. Lenže takto? Otec rozhodol a mamka prikývla. Najhoršie bolo, že aj moje priezvisko je Adam. Takže som Adam Adam alebo Adam na druhú, dvojité Adam, *double Adam*. Všetky tieto prívlastky som získal počas svojej mladosti. A aby sa na mne rodičia vybláznili úplne, mama ma porodila na Štedrý deň, dvadsiateho štvrtého decembra. Nikdy som nepochopil, ako si to mohol ten môj otec tak presne vypočítať. Všetci o ňom hovorili, že je veľký figliar a vtipkár. No že až takýto?

Ako dieťa som sa stále zlostil na rodičov. Veď čo môže byť horšie, ako oslavovať narodeniny aj meniny na Štedrý deň? No povedzte, je v živote trojročného chlapca, ktorý už začína svojim malým rozumom chápať, dôležitejší deň ako ten, keď dostáva darčeky? Závidel som iným deťom, ktoré to mali krásne rozdelené. Napríklad taká Ema, moja manželka. Narodila sa v máji, meniny oslavovala koncom januára a Vianoce, samozrejme, na Vianoce. Darčeky dostávala trikrát do roka! A ja? Raz! Odhliadnuc od svojho povolania sa pýtam, kde je spravodlivosť. Verte mi, v tomto prípade neexistuje. Je úplne slepá.

Ako päťročný som takmer umrel. Aj za toto mohlo moje meno. Babka z matkinej strany mala zvláštny zvyk. Bývala u nás a každý večer mi pred spaním čítala z Biblie.

Vravievala, že sú to také rozprávky o tom, ako vznikol svet, prečo majú byť ľudia k sebe dobrí a prečo zlí ľudia ukrižovali Ježiška. Nerozumel som tomu. Ako môžu byť ľudia dobrí, keď kvôli nim musel niekto umrieť takou hroznou smrťou. Veľa som si z jej čítania nezapamätal, pretože som

radšej hneď zaspal, ale veľmi ma vystrašila v jeden večer, keď mi prezradila veľké tajomstvo. Podľa tej múdrej knižky ženy pochádzajú, a teraz sa podržte, z Adamovho rebra. Boh teda najskôr stvoril Adama a neskôr, aby mu nebolo samému smutno, vybral jeho rebro a vymodeloval z neho Evu! Viac mi nebolo treba. V noci, keď babka odišla, som si pod prikrývkou potajomky počítal rebrá. Jasné, zakaždým mi vyšlo, že mi jedno chýba.

Ráno som si v škôlke všimol, že dievčat s menom Eva je viac ako jedno. Veľmi som sa vyľakal. Potreboval som istotu, ako to so mnou vlastne je. S najlepšou kamarátkou Rebekou sme sa ukryli na záchode, tam som si zdvihol tričko a ona mi malými detskými prstíčkami behala po rebrách. Šteklilo to, ale čo človek nevydrží kvôli pravde.

„Koľko chýba?“ spýtal som sa netrpezlivo pošepky.

„Asi veľa,“ napodobnila ma a tiež šepkala. „Netuším, koľko ich má byť.“

„Hm, baba! Vy ženy neviete nič,“ rozčuľoval som sa ako môj dedko, keď sa hneval na babku.

„Hlavne, že vy muži viete všetko,“ durdila sa Rebeka dospelácky.

„Vieme. Keby si sa vyznala v počtoch, zistila by si, že v triede máme tri Evy a len jedného Adama. Mňa. Logicky musím mať o tri rebrá menej,“ zdôvodňoval som matematicko-filozoficky svoj výpočet.

Moja kamarátka s obdivom vypleštila na mňa veľké čierne oči, z ničoho nič sa postavila na špičky a pobožkala ma na líce.

„Si taký múdry! Budem tvoja frajerka, chceš?“ žmurkla na mňa sprisahanecky.

Po jej slovách som doslova podrástol. Tá nešikovná pusa na líce ma páčila ešte niekoľko rokov.

„Mami! Býva v našom paneláku ešte nejaká teta, ktorá sa volá Eva?“ Pred večerou som doma ďalej pátral po záhade svojich rebier.

„Počkaj,“ zamyslela sa mama, motajúca sa okolo sporáka a hrncov. „V našom vchode sú dve.“

Mama vždy niečo varila. Od rána do noci. Ak práve nebola v robote alebo nesmoklila pri nejakej telenovele. Nechápal som, pre koho toľko kuchtí, keďže sme boli len traja – ona, otec a ja.

„Dve? Potom dve plus tri... to je...“ počítal som na prstoch. „Pät!“ pozrel som sa na ňu víťazoslávne.

„Výborne. V škôlke vás učia tak dobre rátať?“ rozplývala sa nad mojimi matematickými schopnosťami.

„Mami! Žiadna škôlka, učí ma dedo. Už dávno,“ odvetil som rýchlo a ešte rýchlejšie som sa stratil z jej dosahu. Vôbec som nemal náladu na nejaké siahodlhé rozhovory, keď mi hrozila hnusná smrť. Podľa analýzy, ktorá mi vrtala v hlave, ma onedlho čakal koniec môjho mladučkého života. Ak boli v našom vchode dve Evy a náš panelák mal ďalších sedem vchodov, potom onedlho... zbledol som a vystrašene vybehol po schodoch do podkrovia, kde som mal svoju izbu.

Tam som si odostlal posteľ, prezliekol sa do pyžama, zhasol svetlo a vkĺzol pod prikrývku. Vrchný diel pyžama som si vyhrnul až po prsia, ruky som vystrel pozdĺž tela a so zatŕatými zubami som bol rozhodnutý čakať, kým si Boh príde po ďalšie rebro, aby vymodeloval ďalšiu Evu.

Zrazu som mal pocit, akoby v kalendári nebolo ani iné ženské meno. Nechápal som, ako taký starý pán dokáže uskutočniť takýto zázrak, teda z takého malého rebra urobiť veľkú ženu, ako bola naša suseda z tretieho poschodia, ktorá podľa nášho dedka musela vážiť prinajmenšom tonu a na obed zhltnúť minimálne stehno z kravy. V televízii nedávno ukazovali kúzelníka, ktorý z malého čierneho klobúka vytiahol veľkého bieleho zajaca. Takže podľa mňa sa to dalo. Boh musel byť veľmi múdry a šikovný ujo. Stvoril svet za šesť dní a určite sa pri tom narobil, keď siedmy deň už len ležal a oddychoval. Ako ja v tej chvíli. Iba som poľihoval a čakal, no nikto neprichádzal. Hm, nikto. Prišla. Moja mama.

Najskôr na mňa zavolała spod schodov: „Adam, poď sa navečerať!“

Večerať?! Teraz, keď má prísť taká, pre môj život dôležitá návšteva?! Trucoval som a naďalej zostával v polohe čakajúceho. Mame to nedalo a prišla hore. Zažala svetlo a vylakane zalomila rukami.

„Adamko! Ty ležíš? Nebodaj si chorý?“

Pristúpila ku mne a položila mi otvorenú dlaň na čelo.

„Teplotu nemáš,“ skonštatovala.

„Bolí ťa bruško?“ všimla si vyhrnutú pyžamovú košeľu.

„Nie! Choď preč!“ zareagoval som podráždene a vyhánal ju.

Od nervozity som sa celý spotil. Čo ak práve teraz príde Boh po moje rebro a nájde ma v tejto chúlостivej situácii? Od hanby by som sa prepadol.

„Pôjdem, ale aj s tebou. Naješ sa a môžeš si robiť, čo len chceš. Hoci aj spať. Len si musíš najskôr umyť zuby.“ Mama vedela byť veľmi prísna. Oveľa prísnejšia ako otec.

Volky-nevolky som sa musel podvoliť jej neprimeranému nátlaku. Vyhrabal som sa z postele a zišiel s rodičovskou autoritou do kuchyne. V ten večer ani v žiadny ďalší sa neukázal nikto. Márne som čakal. Zrejme si Boh našiel iného Adama pre svoj koníček vyrábať nové Evy.

Až o niekoľko rokov neskôr som zistil, ako to bolo v skutočnosti s tým Adamovým rebrom. Boh naozaj vzal Adamovi rebro a stvoril najúžasnejší výtvar, aký sa mu kedy podaril. Ženu. Dokonalú krásu so všakovakými zaobleniami a zákutiami, ktoré do zbláznenia zamestnajú hlavu každému mužovi. Aj preto sa každý chlap cíti byť nedokonalým a hľadá svoje rebro, svoju Evu. A verte mi, nájde ju, hoci by bola schovaná medzi tisíckou iných žien. Jeho srdce ho k nej privedie. Nepoznám lepší a dokonalejší navigačný prístroj. Stačí, ak sa „Adam“ k svojej „Eve“ priblíži a maličký aparát ukrytý kdesi za hrudnou kosťou začne búšiť ako splašený.

„Pozor, pozor! Akútne nebezpečenstvo nákazy láskou je nablízku!“ oznamuje mozgovému centru.

Neskoru. „Adamovi“ horia uši, trasú sa mu kolená a začína sa mu pliesť jazyk ako po vypitej fľaši vína, nevie vydať zo seba hláska. Túži len po jednom. Byť „Eve“ neustále nablízku, cítiť jej vôňu, môcť sa jej dotknúť, hoci len náhodou, počuť ju smiať sa.

Boh dlho premýšľal, ako potrestá Adama za jeho márnomyseľnosť a samolúbošť pána tvorstva. Najskôr si myslel, že bude stačiť, keď vytvorí jeho náprotivok, Evu, ale Adam vyzerel aj na tento figel' starého pána. No nebol by to Boh, keby si neporadil aj s týmto.

Vymyslel lásku. Spaľujúcu, zničujúcu pre toho, kto ju zneužije, ale povznášajúcu a berúcu dych pre toho, kto si

ju zaslúži. Stvoril cit, bez ktorého sa nedá žiť a dýchať. Cit, ktorý dáva ľuďom krídla, odvahu biť sa s nekonečnom a núti človeka byť lepším, krajším. Láska je ten najúžasnejší vynález, aký sa Bohu kedy podaril, a on sa tam hore smeje šibalským úsmevom, aký ťažký rébus pre nás ľudí vymyslel. Bez lásky sa nedá žiť. Ak to niekto tvrdí, je hlupák.

Dobre to vymyslel ten starý pán. Spolu s Evou vznikla láska. Najkrajší cit, akého sú muž a žena schopní.

Aj moja prvá a jediná láska súvisela s Adamom, teda s mojím menom. Postretlo ma s ním viacero patálií, akoby ľudia nechceli pochopiť, že niekto môže mať rovnaké meno aj priezvisko. Nestáva sa to často, ale môže.

„Prosím?“ opýtala sa ma blondavá hlava sklonená nad nejakými papiermi.

„Prišiel som sa ubytovať,“ vyjachtal som nesmelo.

Celý život som mal problémy komunikovať so ženami. A tam za pultom ubytovacieho oddelenia školského internátu bola mladá a určite krásna, hoci som jej nevidel do tváre.

Prvý deň na vysokej škole bol pre mňa ako pre každého nováčika stresujúci. Hlavne preto, lebo som musel absolvovať zápis a počúvať všetky tie poučenia súvisiace so štúdiom práva. Aj keď všetci o mne hovorili, že som nadpriemerne inteligentný a IQ, ktoré mi namerali, malo trojcifernú hodnotu, v ktorej sa nenachádzala nula a neopakovala sa ani jedna číslica, mal som problémy zapamätať si všetky tie byrokratické nezmysly, potrebné pri nástupe na výšku. Pre vidiečana, ktorý sa ocitol v hlavnom meste prvýkrát, sa celý deň zdal neskutočným a zároveň zbytočným. Až do chvíle, kým...

„Ubytovať sa? Tvoje meno?“ Blondavá hlava ostrihaná na vrabčika sa vôbec neunúvala pozrieť sa na budúceho sudcu či významného advokáta. Môj sen.

Už vo vstupných dverách do budovy alma mater právnickej fakulty som sa videl, ako v čiernom talári predsedu senátu prinajmenšom najvyššieho súdu posielam nebezpečných zločincov nekompromisne za mreže na päť, desať či pätnásť rokov a neostýcham sa udeľovať aj doživotné tresty. Alternatívou tejto vízie sa stal renomovaný advokát, ktorý nepriestrelnými argumentmi úplne rozbíja obžalobu prokurátora a vyseká svojho klienta na slobodu za všeobecného jasotu a potlesku plnej súdnej siene.

„Adam A... Adam,“ zakoktal som sa po tom, čo sa blondavý účes zdvihol a ja som sa mohol pozrieť do tých najkrajších modrých očí, aké som kedy videl.

„A ďalej?“

„Č... čo ďalej?“

„Povedal si, že sa voláš Adam. Adam aký?“ Ku krásnym očiam sa pridala ešte krajší úsmev vyčarovaný tmavočervenými perami.

„Predsa Adam Adam,“ zopakoval som celý nesvoj.

„Áno, a ja som Ema Ema,“ zasmiala sa zvonivým smiechom.

„Pozri sa, Adam Adam. Asi som sa opýtala zle, keď som povedala tvoje meno. Takže poprosím meno a priezvisko.“

Vari jej to nedochádza, pomyslel som si, ale trpezlivo som zopakoval fakt, ktorý ma prenasledoval celý život.

„Volám sa Adam Adam,“ zdôraznil som obe časti môjho mena.

„Zrejme nastal nejaký skrat. Adam, každý môže mať nejakú chybu,“ pokračovala. „Niektokríva, ďalší dobre nevidí a iný sa zajakáva, keď má trému. Predo mnou ju nemusíš mať. Iba tu vypomáham, ako brigádnicka. Inak som tiež študentka práva. Druháčka.“

„Lenže ja nekrívam. Vidím dobre a ani nekokcem. Skutočne sa volám Adam Adam.“

Aby som dokázal svoje tvrdenie, siahol som do vrečka na košeli a vytiahol odtiaľ občiansky preukaz.

„Páni!“ vykrikla s údivom. „Skutočný *double* Adam.“

Postavila sa a so záujmom si ma začala obzerať. Ako v zoo, len som nebol v klietke. Keď ona mňa, potom aj ja ju. Modroková, štíhla, s dlhými nohami vykúkajúcimi z krátkych bielych nohavíc. Žlté tričko s tenkými ramienkami umožňovalo vyniknúť krásne opáleným ramenám a jarček medzi ňadrami dával možnosť tušiť ich pružnosť a pevnosť. Zrejme som nechal oči na jej prsiach o čosi dlhšie, ako sa patrí, pretože si znova sadla, chytila do ruky nejaký papier a držala ho pred sebou. Vynikajúci krycí manéver.

„A ty si naozaj *double* Ema?“ snažil som sa zahovoriť trápnu otázkou trápnu situáciu.

„Nie, žartovala som. Volám sa Ema Kráľová.“

„Fíha! Slečna je z kráľovského rodu,“ vystrúhal som poklonu, za ktorú by sa nemusel hanbiť ani jeden zo štyroch mušketerov.

O tri roky sme sa s Emou vzali. O ruku popýtala vlastne ona mňa. Ležali sme spolu v posteli v internátnej izbe, ona na bruchu, ja na ľavom boku. Dlaňou pravej ruky som ju jemne hladil po chrbte. Od labutej šije až k priehlbine pod

dvomi dokonale tvarovanými oblúkmi, na ktoré som opatrne vystúpil perami až na samý vrchol, aby som sa opačnou stranou dostal do údolia, ktoré ma oberalo o všetky zmysly. Ema slastne priadla ako mačiatko a pod mojimi dotykmi sa priam roztápala.

„Adamko,“ prerušila ma v láskaní, otočiac hlavu ku mne.

„Adamko, ľúbiš ma?“

„Čo je toto za otázku? Necítiš?“ zahral som nahnevaného a nežne som ju ťapol po holom zadku.

„Odpovedz, prosím. Lúbiš ma?“

„Samozrejme. Lúbim ťa ako... ako...“ zamyslel som sa.

„Ako soľ?“ skočila mi do myšlienky.

„Nie ako soľ, to je už staré, neaktuálne. Lúbim ťa ako slnko rannú rosu.“

„Ako slnko rannú rosu?“ nechápavo zaklipkala mihalnicami.

„Áno. Predstav si, ako slniečko každé ráno zbavuje svojimi lúčmi každé stebielko trávy, každý lístok, lupienok kvetov napadanej rosy do poslednej kvapky. A potom celý deň čaká a netrpezlivo myslí na to, že príde ďalšie ráno a ono bude opäť hladiť trávu, lístky, kvietky a láskať sa s nimi, kým ich úplne nevysuší a nevypije z nich všetku rosu. Tá láska je nekonečná a nič ju nedokáže zmeniť ani nahradiť.“

„Adamko, to bolo nádherné. Najkrajšie vyznanie lásky, aké som kedy počula, aké si mi kedy povedal,“ riekla s dojatím v hlase a venovala mi dlhý vášnivý bozk na pery.

„Ale...“ pohladila ma po ruke, „budeš ma musieť ľubiť ešte viac.“

„Ešte viac?“

„Áno. Budeš musieť mať pre nás veľa lásky.“

„Pre nás?“ nechápavo som ukázal najprv na ňu a potom na seba.

„Adam, nie pre nás, lež pre nás,“ nežne si pohladila bruško. Pochopil som.

„Ema?!“ vykrikol som od radosti.

Viac slov som zo seba nedostal. Aby som zakryl dojatie, ktoré naplnilo moju dušu, posial som telo svojej milovanej hádam tisíckou bozkov, nevynechal som jediný štvorcový centimeter jej dohneda opálenej pokožky. Pripadal som si ako slnko, ktoré každé ráno vykukne spoza oblakov a nemôže ukojiť smäd, kým nezmlizne zo zemského povrchu posledná kvapka rosy.

O dva mesiace bola svadba. O ďalších päť, presne na Vianoce, Ema aj s maličkým pri pôrode zomreli.

Keď mi to oznámili, stál som na chodbe v nemocnici ako solný stĺp, neschopný prejaviť akékoľvek emócie. Len som sa díval na dvere, za ktorými ležala žena môjho života a náš syn. Z každého sna nasleduje prebudenie, žiaľ, toto nebol sen. Bola to krutá realita, ktorá mi vzala dych a roztrieštila srdce na milióny častíc, ktoré nebolo možné v danom momente zlepíť do stavu prežitia. Ocitol som sa v rukách lekárov, ktorých poslaním je zachraňovať životy, a prebral sa niekde iba kúsok od postele, na ktorej ležala Ema a náš synček. Uvedomenie si tejto situácie spustilo vo mne príval slz sprevádzaný hystériou, ktorá prislúcha ľuďom s iným ochorením. Infúzia začala zaberáť naplno skôr, než by ma prevalcovala bolesť, a v tom stave mučenia mysle som zaspal. Nikdy nepochopím, ako som už ráno dokázal racionálne myslieť a ďalej žiť. Asi to tak malo byť.

Veď si predstavte, ako by môj syn trpel, keby aj on dostával všetky darčeky v jeden deň. Dvadsiateho štvrtého decembra. Mal sa totiž volať Adam. Adam Adam. Ema to tak chcela.